

[Bernhard Baunsgaard]

vist ham om det overordentlig vanskelige i det. Men tilbage står, at ministeren under de diskussioner, vi har haft herinde om den særlige indkomstskat, der som bekendt er gennemført af socialdemokratiet og venstre, og som vi nu konstaterer større og større vanskeligheder ved at få til at virke blot nogenlunde rimeligt over for de mennesker, der bliver ramt af den, har henvist til, at værdistigningsafgiften kommer jo, og derfor behøver vi ikke at være så optaget af de fejl, som den særlige indkomstskat har.

Men når vi ikke kan få at vide, hvornår den kommer, og efterhånden ikke engang, om den kommer, vil jeg gerne stille det helt konkrete spørgsmål til ministeren for skatter og afgifter: har ministeren helt opgivet at rette de værste skavanker ved den særlige indkomstskat på fast ejendom? For der er jo i denne særlige indkomstskat automatisk indbygget en skattestigning, og grunden til, at man har denne automatik i skattestigningen, er, at man har fastsat nogle faste kronebeløb som fradrag. Da man i 1975 fastsatte dem, kunne de nok virke nogenlunde rimelige, men vi ved jo, at kroneforringelsen eller inflationen er fortsat siden, og i dag virker det helt ved siden af. Jeg tror ikke, det er for stærkt et udtryk. 100.000 kr. i 1975-kroner er jo noget helt andet, end når vi skal måle i 1979-kroner. Det er det faste fradrag. Og det særlige fradrag, man har for ekspropriationer, på 30.000 kr. slår ikke engang til som en skrædder et vist sted mere. Derfor spørger jeg ganske præcist skatteministeren – og jeg kan garantere, at fra den radikale gruppe er vi parate til at give alle de nødvendige indrømmelser, selv om vi er kommet over den 1. februar: vil ministeren i denne folketings-samling fremsætte et lovforslag, der tager hensyn til de værste urimeligheder i den særlige indkomstskat, specielt med hensyn til beskatningen ved ekspropriationer som den, vi oplevede nede i Sønderjylland?

Jeg tror ikke, der kan være mere at føje til denne forespørgsel.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg noterede mig, at statsministeren gik ind i en almindelig boligdebat eller boligoplysning. Det var, så vidt jeg kunne høre, en gammel lektie. På den anden side må man sige: hvad skulle statsministeren i grunden

sige ud over det, der blev sagt, som forespørgslen er formuleret?

Vi andre må sige, at vi skal diskutere boligproblemer i morgen og på torsdag, og selvfølgelig kunne vi tage diskussionen i dag i stedet for de to dage. Jeg finder det mest rimeligt at diskutere de væsentligste problemer i al fald det par dage, hvor de lovgivningsmæssigt er sat på dagsordenen. Alligevel må jeg da knytte nogle bemærkninger til forespørgslen og da også til regeringen, men til folketinget som sådan må man stille spørgsmålet: hvad skulle regeringen sige om fremtiden? Det forudsætter da for det første, at man har nogen idé om fremtiden. Uden at harcelere alt for meget over regeringen må jeg da sige, at jeg har fornemmelsen af, at regeringen ikke har nogen politik på den anden side af overenskomsterne, og så kan man selvfølgelig heller ikke svare på, hvad man vil i fremtiden.

På den anden side kan man også spørge: ja men hvis regeringen nu ikke lever efter overenskomsterne, hvad er så alle løfterne værd? Så kan den nye regering ikke være bundet af de løfter, som den i dag siddende regering har givet. Hvis det går efter hr. Risgaard Knudsens anbefaling og statsministeren sender venstreministrene bort og danner ny regering, så har vi igen en ny regering, og hvad er løfterne så værd i dag? Derfor har jeg aldrig givet ret meget for de løfter, som en regering giver på et vist tidspunkt, i al fald i en periode, hvor regeringsstabiliteten ikke er alt for udtalt.

Men nu har vi harceleret så meget over, at regeringen ingenting foretager sig. Nu har regeringen dog fremlagt vægtige boliglovsforslag. Den ros skal de dog have. Jeg har skrevet, og det står jeg stadig væk ved, at regeringens boligudspil er positivt på mange måder. Det er en håndsrækning specielt til LO og lønmodtagerorganisationerne i det hele taget, det erkender jeg. Samtidig må jeg selvfølgelig sige, at selv om vi siger, at de er positive, og at der virkelig er en mening i at fremlægge dem på den måde, fordi det i den givne situation kan være en fordel, må jeg straks sige, at der selvfølgelig er visse ting, vi ikke kan være med til, skatte- og afgiftsministeren ved i al fald for sit vedkommende, hvad det er for områder, vi overhovedet ikke kan være med til. Boligministeren ved udmærket, at vi ikke kan være med til en pris-